

въ Сърбия, Босна, Франция и т. н. Въ литературнитѣ пражски дружества той бѣше въ настоятелството само на историческото дружество. За членъ на новата чешка академия той биде избранъ тепърва на 1891 г., когато половинъ година преди туй бѣше станалъ дописенъ членъ на виенската академия.

Къмъ всичко това се присъедини и пъленъ обратъ въ семейството на проф. Иречека. Отъ три сестри следъ завръщането си отъ България той намѣри жива само една. Баща му, който презъ 1878—1879 г., тъкмо преди неговото заминаване за България, бѣше на връха на своята литературна дейностъ, следъ туй усърдно взимаше участие въ заседанията на областното събрание и парламента, като изпита при това много неблагоприятностъ, и здравието му значително се разклати. Кроеше съвсемъ да се изсели отъ Прага, ала вече твърде късно, когато му прѣчеше на туй злата болестъ. После той биде парализиранъ и следъ две години боледуване се помина на 25 ноемврий 1888 г. Ядовити вестникарски статии и тѣй наречени научни полемики се пишеха срещу него и презъ последното му боледуване, дори се печатаха, когато той вече лежеше въ агония . . .

Най-добри спомени остави у проф. Иречека въ Прага университетската младежъ. За изработването на своитѣ лекции той полагаше всѣкога и всѣкжде много трудъ. Въ Прага четеше върху старата география, географията и етнографията на балканскитѣ земи, върху кръстоноснитѣ походи, върху византийската история и историята на южнитѣ славяни, върху историята на Турция и историята на източния въпросъ дори до 19 ст. и т. н. Освенъ това съ време намѣри малко студенти и за славянски упражнения, за четене на сръбновѣковни кирилски грамоти.

Веднага следъ дохождането си въ Прага той се върна къмъ своитѣ по-стари занятия върху историята на южнитѣ славяни. Сръбскитѣ историци Иларионъ Руварацъ, Любомиръ Ковачевичъ и Панта Сречковичъ тъкмо водѣха споръ, да ли последниятъ Неманичъ, Душановиятъ синъ царъ Урошъ (1371 г.) е билъ убитъ отъ кралъ Вълкашинъ или не. Д-ръ Иречекъ въ статията си „Srbský cář Uroš, král Vlkášin a Dubrovčané“ изнесе на яве подробната история на туй време изъ дубровнишкия архивъ и документалното доказателство, че още следъ смъртта на кралъ Вълкашина, който е загиналъ въ боя съ турцитѣ въ околността на Одринъ, безземениятъ Урошъ е взималъ пари отъ дубровничанитѣ (въ *Časopis Čes. Musea* 1886, извлѣчение на нѣмски въ „*Věstník Král. čes. společnosti nauk*“ 1885, преводи отъ Дим. Руварацъ въ Н. Сады и отъ Буличъ въ Сплитъ). Несполучливата сбирка „*Monumenta Ragusana*“ на югославянската академия Иречекъ основно разчепка най-напредъ въ „*Časopis Čes. Musea*“ 1885, а следъ